

για μια ακόμη φορά μερικά λόγια και αν θέλει
 ακουθε τα. Ηθέλα να σου πω πως δεν λυπούμαι
 τον εαυτό μου μα εμένα. Και μιας και εγω θυβια-
 ζομαι, λυτρωθού σου. Μη όχεφτεις εμένα. Δεν ειπα
 τιποτε ως κανενα. Μονο όχεφτου τον εατο σου και
 τες ευθουνες που εχεις απεναντι στον πεθαμενο.
 Ξεχασε οτι εκειμας, προύκαθησε να διωρθωθης το
 λαθος σου και να γαληνεψης τη ζωη σου.
 Αλλα ως οχι ζω οτω θεος. Σταματα. Μην προχωρη-
 σεεις ως αλλα τερατουργηματα. Μην παραδουρεσαι
 απο το θηριο.
 Ατιω για παντα. Φευγω και μακρυα παιρνω καθε
 μυθτικο. Με αγαπη.

Μιχαηλης.

Διπλωσε το χαρτι, πηρε ενα φακελλο, τοβουλε
 μεθα και ητιν στοιμος να το κλειση. Μα οχι
 κατι τον συκρατουσε. Το ξαναδιπλωσε, το διαβαδε
 ακομα μια φορα. Ξεφανε τα χερια του, δακρυο
 ανενβαιναν στα ματια του. Δεν ηξιρε τι να κειει. Μα στο τελος πηρε
 την αποφαση. Εκλεισε το φακελλο, τον εβαλε δε
 καταλληλη θεση ετσι που να τον δη μονο η κυρια του
 και τραβηξε μακρυα.
 Ητιν νυχτα. Το σκοταδι αρχισε να όχεπαζει τη
 φυση. Μα το σκοταδι της ψυχης του ηταν πιο σκοτει
 νο πιο τρομεροποιο φρικιαστικο.
 Η φωνη μιας κουκουφγιας ακουθησεκ.
 Στη ψυχη του το κροξιμο της αντηχησε σαν ηπρομη-
 ναια ηθηλικου θανατου....

Με μυρρες όχεψεις απομακρυνοταν.

Μα οσο πιο πολυ εφευγε μαρρυτερα, τοσο πιο πολυ
 ηθελε να στραψει. Ενοιωθε μεθα τουπως ηταν υπο-
 λογος. Θημηθηκε τα τελευταια λογια του κολου
 του Κυριου. Ταιου τοσο τον αγαπουσε.
 Σε θελω του ειπε να ζηθης μεθα στο επιτι μου
 κζει να προσεχης παιδι μου. Ναθε σαν πατερας του.
 Κε τωρα. Μαρ η λυπη τον ξανακυριεψε. Τωρα ηταν
 αλλου η φωνη που ακουοταν κα κυριαρχαυσε ο
 στο επιτι. Κε αυτος ο αλος ηταν ενα θηριο.
 Ηταν ενας ανθρωπος με ανθρωπινης μικροπραξιας
 διαθεσεις. Ενας κτηνωθεις τυκος που προπα-
 θουσε να παραπλανηση την καλη του κυρια που
 ειχε δοβαρους λογους να μη παντρευτει και